Pregaria.cat

Entrada

Rabuni (4)

17 Jesús li diu:

--Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: "Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu."

18 Maria Magdalena anà a trobar els deixebles i els anunciava: «He vist el Senyor.»

També els va contar el que ell li havia dit.

(Jn 20, 17-18)

No podia estar tanta estona abraçada als seus peus. Jo mateixa notava com una llum absolutament divina anava transformant el meu ésser. Sentia que amb Ell el traspàs a la vida definitiva era imminent. Estava ja molt a prop de morir d'amor.

Però Ell em volia viva aquí, en aquest món. I per això em va dir: *deixa'm.* En separar-me vaig sentir un goig immens i un dolor molt profund. El goig era de fer el que Ell volia, que visqués un temps més en aquesta terra realitzant la missió que m'encomanava. El dolor consistí en apartar-me d'aquella llum que em portava vers la Llum definitiva i l'abraçada eterna.

Immediatament vaig rebre el seu encàrrec. Em va dir que anés als deixebles a comunicar-los la gran nova de la seva resurrecció. Em va fer sentir enviada, apòstol, va confiar en mi la gran novetat de la Pasqua. A mi !!!, una dona, una pecadora, que molts cops havia notat entre els homes cert menyspreu per la meva vida passada. Precisament a mi em feia apòstol del deixebles!

Heu de saber que Jesús trencà molts dels esquemes culturals i els costums de la nostra societat. I una de les coses que més va cridar l'atenció de la gent era com es confiava a nosaltres, les dones. Segur que això us deu costar avui molt d'entendre a la vostra societat, però aleshores va ser una vertadera revolució. Les dones no podíem donar testimoni en cap judici, no podíem ni mostrar els nostres cabells, anàvem absolutament tapades, ni paraula, ni opinió.... estàvem dominades. I des de nenes ens havien ficat al cap que aquesta nostra inferioritat era volguda per Déu.

Jesús va trencar aquesta manera de considerar-nos socialment. Jo mateixa li vaig regar els seus peus amb les llàgrimes dels meus ulls, i els hi vaig eixugar amb els meus cabells. Haguéreu vist la cara dels homes que eren a la taula de Simó, els mateixos deixebles estaven una mica esverats. Però Ell acceptava el que jo feia, la seva mirada era tan transparent i directa que arribava a la meva anima i pacificava el meu cor, em sentia vertaderament filla de Déu.

Quan em va deixar, vaig sortir corrent a comunicar als deixebles el missatge de Jesús. Era missionera de l'Amor de la meva ànima. Era deixeble, era apòstol, era una dona de Déu. Havia passat altre cop de la mort a la vida.

(Maria Magdalena sempre ha inspirat durant molts segles la nova relació que des de Jesús s'estableix amb els éssers humans fonamentada en la igualtat, la confiança, la transparència i la consideració viscuda de tots som fills i filles de Déu, en Ell. Apòstol com va ser del seu Senyor, diu la tradició, que va viure encara uns quants anys dedicada de ple a la missió rebuda. Es parla d'una vida contemplativa, santa i donada plenament, fins la seva pasqua personal i definitiva.)

1.- De la trobada a la missió, de la contemplació a la comunicació... com ho visc? És possible avui ?

2.- Tenim consciència de que encara resta molt a fer per equilibrar homes i dones com a fills i filles de Déu, superant tantes diferències, violències i discriminacions? El missatge de Pasqua ens configura en una nova forma de sentir i de relacionar-nos que exclou tot domini i explotació, vingui on vingui.

Jesús Renau sj.